

Maar als het mooi weêr is en Parijs half verlaten, als de schouwburgen zijn gesloten en de wedrennen zijn gedaan, dan staat hij nederig in de „file”, dan wil hij heen, waarheen ge wilt, dan „chargeert” hij, zonder morren, heele huisgezinnen in zijn „sapin”. Hij noemt u „monsieur”, spreekt u soms aan in den derden persoon, slaat het stof wel eens voor u van zijne kussens.

Even beleefd is de huurkoetsier met victoria, als het stortregent, en die met berline als het asphalt u onder de voeten brandt.

Een koetsier in de «file».

De koetsiers vormen eene kaste. Die kaste heeft hare aristocratie en hare parias.

De aristocratie treft ge voornamelijk aan op de boulevards en in het centrum der weelde. Zij bezit nette rijtuiggen, niet al te magere paarden en uniformen, waaraan de meeste knopen nog stevig vast zitten. De aristocratische huurkoetsier is gewend vijftig centimes fooi te krijgen, boven zijn 1 fr. 50, als hij iemand van den boulevard Montmartre naar de Madeleine heeft gebracht. Hij maakt gaarne toertjes door het bosch, kent alle monumenten van Parijs en is voorkomend met gulle vreemdelingen.

De parias staan in de nabijheid der spoorwegstations en in de *files* van arme wijken. Hunne rijtuiggen zijn oud en vuil, hunne paarden stram, hunne uniformen fantastiek oud en kleverig. Zij laden zooveel koffers en pakken op — en zooveel menschen in hun wagentjes als men maar verlangt. Doch wee u, zoo ge haast hebt. Dreunend en krakend hotst de berline over de